

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 8 augustus 2017 door mevrouw en de heer A, hierna te noemen klagers, ingediende klacht tegen mevrouw B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlage d.d. 8 augustus 2017;
- de brief van de secretaris van het College van 31 augustus 2017 met een verzoek om een machtiging;
- het mailbericht van klagers met de bijlage van 11 september 2017;
- de brief van de secretaris van 6 oktober 2017 aan klagers;
- het e-mailbericht van klagers van 23 oktober 2017 met de bijlagen;
- het mailbericht van de secretaris van 16 november 2017 aan klagers met het verzoek de door hen genoemde Yokohama-verklaring over te leggen.
- het mailbericht van klagers van 11 december 2017;
- het mailbericht van de secretaris van 14 februari 2018 aan klagers met de vraag of zij nog gaan reageren;
- de brief van klagers van 25 februari 2018 met de bijlagen die door de secretaris is aangemerkt als aanvulling op de klacht;
- de brief van 5 maart 2018 van de secretaris waarin de klacht en de aanvulling daarop werd doorgestuurd aan verweerster met bevestiging aan klagers;
- het verweerschrift met de bijlagen d.d. 16 maart 2018;
- de brieven van de secretaris van 18 april 2018 aan partijen waarin het verweerschrift werd doorgestuurd en hen werd medegedeeld dat de zaak schriftelijk zou worden behandeld op 16 mei 2018;
- het e-mailbericht van klagers van 1 mei 2018;
- De brief van klagers van 10 mei 2018 met de daarbij gevoegde stukken die klagers eveneens per e-mail van 11 mei 2018 verstuurd aan verweerster;
- De mail van verweerster van 14 mei 2018 aan het CvT waarin zij bezwaar maakt tegen deze gang van zaken;
- De brief van 16 mei 2018 van de secretaris van het CvT waarbij deze mail werd doorgestuurd aan klagers.

De behandeling van de klacht heeft buiten aanwezigheid van partijen plaatsgevonden ter zitting van het College van 16 mei 2018.

II De feiten

Op grond van de stukken kan van het volgende worden uitgegaan:

- a. Klagers zijn de ouders van een zoon C, geboren in 1991 (hierna te noemen cliënt). Hij woonde tot 4 juli 2017 thuis bij klagers.
- b. Verweerster is als “psycholoog in klinische neuropsychologie” werkzaam in haar praktijk “D” te Z.
- c. Cliënt is bekend met een Autisme Spectrum Stoornis (ASS) met als hoofddiagnose identiteitsproblematiek.

- d. In april 2016 is voor cliënt na onderzoek door de gemeente een ondersteuningsplan opgesteld. Op grond van dit plan kreeg cliënt gedurende 6 maanden ondersteuning in het kader van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). De ondersteuning werd hem gegeven door mevrouw E van het F. In november 2016 is op verzoek van cliënt en E voornoemd ondersteuningsplan met een jaar verlengd. Cliënt heeft beide plannen zelf ondertekend.
- e. De ondersteuning van cliënt bestond uit 2 uur per week individuele begeleiding. Die begeleiding was met hem besproken en had betrekking op het vergroten van zelfredzaamheid, zelfvertrouwen, acceptatie van en inzicht in zijn ASS-problematiek, leren omgaan met spanningen, leren eigen beslissingen te nemen en het vergroten van sociale weerbaarheid.
- f. Vanaf oktober 2016 tot en met juli 2017 begeleidde verweerster cliënt gedurende 1,5 uur per week in opdracht van E. Daarnaast begeleidde E cliënt nog gedurende 1 uur per 2 weken. Tezamen kwam dit uit op 4 uur per twee weken.
- g. Tussen klagers en cliënt bestonden thuis spanningen.
- h. Op 4 juli 2017 is cliënt weggelopen van huis. Verweerster heeft toen op instructie van cliënt zijn ouders laten weten dat hij ergens veilig was opgevangen.
- i. Bij mailbericht van 5 juli 2017 heeft verweerster klagers tot twee keer toe uitgenodigd voor een gesprek over de situatie en het verloop van het traject van de zoon.
- j. Klagers zijn hier niet op ingegaan.
- k. Gedurende het begeleidingstraject heeft verweerster drie keer contact gehad met klagster over een ziekmelding of wijziging van een afspraak van cliënt.
- l. Bij beschikking van 10 oktober 2017 is er door de rechtbank een mentorschap ingesteld ten behoeve van cliënt ten einde zijn belangen van niet-vermogensrechtelijke aard waar te nemen nu hij daartoe zelf niet behoorlijk in staat wordt geacht. Nadien is eveneens beschermingsbewind ten behoeve van cliënt ingesteld.
- m. Op 13 maart 2018 heeft de zoon samen met zijn wettelijk vertegenwoordiger, kennelijk zijnde de mentor, een toestemmingsformulier ondertekend waaruit blijkt dat hij instemt met het delen van zijn gegevens uit zijn dossier in verband met deze tegen verweerster ingediende klacht bij het NIP.

III Het standpunt van klagers en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen:

1. Zij heeft het zorgplan niet dan wel onvoldoende uitgevoerd;
2. Zij heeft zonder klagers te informeren een ander traject met hun zoon ingezet;
3. Zij heeft een verwijdering georganiseerd tussen klagers en hun zoon;
4. Zij heeft de titel gezondheidszorgpsycholoog en klinisch neuropsycholoog oneigenlijk gebruikt.

Klagers stellen hiertoe dat verweerster Wmo-geld oneigenlijk heeft gebruikt en met haar handelen hun gezin kapot heeft gemaakt. Voorts geeft zij zich onbevoegd uit voor gz-psycholoog en klinisch neuropsycholoog. Klagers menen ontvankelijk te zijn bij het indienen van hun klacht omdat zij jarenlang als vertegenwoordigers en mantelzorgers voor cliënt zijn opgetreden. Zij beroepen zich daartoe op de door hen overgelegde Yokohama verklaring en op artikel 7:465 lid 3 van het Burgerlijk Wetboek.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft primair aangevoerd dat klagers niet-ontvankelijk zijn in hun klacht. Subsidiair heeft verweerster aangevoerd dat zij cliënt niet als psycholoog maar als ambulante begeleider heeft begeleid en heeft daarbij de klacht gemotiveerd betwist. Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande nader worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

V.1. Het College van Toezicht zal allereerst oordelen over de vraag of klagers ontvankelijk kunnen worden verklaard in hun klacht jegens verweester nu die de behandeling betreft van hun zoon die ten tijde van het indienen van de klacht 26 jaar oud en dus meerderjarig was.

V.2. In artikel 2.1.3 lid 1 van het Reglement voor het Toezicht staat vermeld dat het College van Toezicht geen klacht in behandeling neemt als de klager daarbij geen belang heeft. In lid 2 staat dat de klager geacht wordt belang te hebben wanneer hij voldoet aan de begripsomschrijving van de betrokkene zoals vastgelegd in de Beroepscode voor psychologen.

In artikel 1.2 van de Beroepscode wordt het begrip “betrokkene” gedefinieerd als elke persoon die direct of indirect betrokken is bij het beroepsmatig handelen van de psycholoog of die daardoor in zijn belangen wordt geraakt zoals de cliënt, de partner en naaste verwanten van de cliënt, de opdrachtgever, collega, student, proefpersoon, et cetera.

V.3. Uit deze artikelen volgt dat een belanghebbende een klacht over een psycholoog bij het College van Toezicht kan indienen. Hierbij dient blijkens artikel 1.2 van de code allereerst gedacht te worden aan de cliënt. Blijkens de definitie van het begrip betrokkene kunnen echter ook anderen dan de cliënt worden aangemerkt als betrokkene maar daarbij geldt steeds als uitgangspunt dat de cliënt die daartoe behoorlijk in staat is zelf oordeelt over het al of niet indienen van een klacht over zijn behandeling. Is de cliënt zelf behoorlijk in staat en is aannemelijk dat de cliënt niet zelf wil of zou hebben willen klagen over zijn behandeling, dan ontbreekt in beginsel voldoende belang bij die anderen bij een klacht over de behandeling van de cliënt met als gevolg dat zij geen betrokkene in de zin van de beroepscode zijn.

V.4. In dit geval is sprake van een meerderjarige cliënt ten behoeve van wie een mentorschap is ingesteld en wiens ouders een klacht betreffende zijn behandeling door verweester hebben ingediend. Uit artikel 7 van de Beroepscode volgt dat de minderjarige cliënt die de leeftijd van 16 jaar heeft bereikt, zelf bevoegd is een klacht in te dienen, zodat daarmee de bevoegdheid van de wettelijk vertegenwoordigers om dit te doen is vervallen.

In artikel 9 van de Beroepscode staat als uitzondering hierop vermeld dat als de cliënt meerderjarig is, maar niet in staat tot een redelijke waardering van zijn belangen terzake, de in de code aan hem toegekende rechten worden uitgeoefend door zijn wettelijk vertegenwoordiger, in dit geval dus de mentor.

V.5. Het College is van oordeel dat uit de omstandigheden van het geval tezamen met artikel 9 van de Beroepscode volgt dat klagers niet ontvankelijk zijn in de door hen ingediende klacht. Die omstandigheden luiden als volgt.

De zoon van klagers, geboren in 1991, was ten tijde van het indienen van de klacht ruim meerderjarig. Hij heeft niet zelf geklaagd.

Klagers hebben de door de secretaris van het College bij brief van 31 augustus 2017 verzochte machtiging van de zoon waarbij hij instemt met de door hen ingediende klacht niet ingestuurd. Met ingang van 10 oktober 2017 is er door de rechtbank een wettelijk vertegenwoordiger, namelijk een mentor, ten behoeve van de zoon benoemd.

Verweester heeft een toestemmingsformulier overgelegd, getekend door de zoon én zijn wettelijk vertegenwoordiger op 13 maart 2018, waaruit blijkt dat hij toestemming geeft voor het delen van gegevens uit zijn dossier in het kader van het verweer tegen de klacht van zijn ouders.

Hieruit blijkt dat de zoon daarin gesteund door zijn mentor niet instemt met de door klagers ingediende klacht.

Dat klagers (en dan met name klaagster) jarenlang de belangen van hun zoon hebben behartigd doet hier niet aan af. Ook het beroep van klagers op de Yokohama-verklaring leidt niet tot een andere beslissing. In dit geval is nu juist niet langer sprake van familievertegenwoordiging.

Ten slotte leidt het beroep van klagers op artikel 7:465 lid 3 van het BW evenmin tot het aannemen van ontvankelijkheid nu er ten behoeve van de zoon een mentorschap is ingesteld.

V.6. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat klagers niet ontvankelijk worden verklaard in hun klacht betreffende de behandeling van de zoon. De klacht behoeft dan ook geen inhoudelijke bespreking meer.

Hierbij heeft meegespeeld dat niet is gebleken dat klagers zelfstandig contact hebben gehad met verweerster nu hun contacten slechts betroffen verhinderingen in haar afspraken met de zoon.

Het College komt tot de slotsom dat klagers niet ontvankelijk worden verklaard in hun klacht.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart klagers niet ontvankelijk in de klacht.

Aldus gewezen op 16 mei 2018

door:

mr. J.P. Fokker, voorzitter,
mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
drs. I.A.M. Boonekamp,
dr. G.T.M. Mooren,
drs. J.R. Mulder,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

J.P. Fokker.